

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa K. Z. i M. K.-B.

przeciwko A. [...] spółce z o.o. z siedzibą w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 13 października 2016 r., sygn. akt V Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od pozwanej na rzecz powódek kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na występowaniu istotnego zagadnienia prawnego oraz na twierdzeniu o jej oczywistej zasadności.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Przedstawione zagadnienie prawne ma charakter otwarty, gdyż zmierza do ustalenia, jakie kryteria należy uwzględniać przy ocenie pojęcia istotności niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową w rozumieniu art. 8 ust. 4 ustawy z 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego. Zagadnienie to, jako sformułowane zbyt ogólnie uniemożliwia Sądowi Najwyższemu odniesienie się do niego w ramach kontroli dokonywanej na skutek rozpoznania skargi kasacyjnej. Skarżący nie uściślił bowiem, na czym miałyby polegać istotność wskazanego zagadnienia z punktu widzenia okoliczności rozpoznawanej sprawy. Samo gołosłowne twierdzenie, że wykładnia art. 8 ust. 4 powołanej ustawy może „przyczynić się do rozwoju prawa” musi być uznana za niewystarczającą.

Nie można dopatrzeć się także w treści skargi zarzutów mogących uzasadnić jej oczywistą zasadność. W szczególności nie można mówić o oczywistej zasadności skargi wobec zarzutu naruszenia art. 381 k.p.c., gdyż choć Sąd Okręgowy uznał, że powołanie zarzutu braku reprezentacji powódki do dokonania wypowiedzenia umowy było spóźnione, to niezależnie od tego dokonał merytorycznej oceny tego zarzutu uznając go za niezasadny (s. 10 uzasadnienia Sądu Okręgowego). Zarzut naruszenia art. 103 i 104 k.c. nie może być zaś uznany za oczywiście zasadny, skoro z ustaleń zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego

orzeczenia wynika, że pozwany wyraził zgodę na reprezentację powódki w toku postępowania przedsądowego, a sama powódka potwierdziła w kolejnych pismach wolę odstąpienia od umowy.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aw
aj